

Negret de Guinea

de Joan Fullana

Sinopsi:

Una recreació fantasiosa en clau biogràfica de la figura i l'obra de l'emblemàtic Guillem d'Efak. Al mateix temps, vol ser un petit i modest homenatge, en forma de falsa crònica sentimental d'un temps, de la represa cultural catalana els darrers anys de la dictadura, que són cabdals per entendre la nostra configuració identitària personal i col·lectiva actual i que ens permetrà fer una lectura acurada del procés de construcció del mite, fenomen universal constant a totes les societats contemporànies i passades.

Personatges:

GUILLEM D'EFAK – un petit príncep de pell negra d'uns 8 anys. Una titella.

REINA MARE HADA D'EFAK – una mare enorme de pell negra.

REINA DE LA TRIBU DE DAVANT – preciositat femenina guineana.

ABDOURAHAMANE – home gran i gran home, també de pell negra.

COMITIVA MILITAR – típica comitiva militar dels reis de la Guinea.

FADA MORGANA – la fada de les rondalles, ben avorrida.

CREMAT – l'amo de l'Hostal Cafè Can Cremat, manager aficionat.

SENYORETES – tres dones d'aquelles “de la vida” ben *emperifollades*.

CALIU – un glosador descaradament competitiu.

MAX WOISKY – director i músic de l'Orquestra La Cubana.

MOHAMED – músic de l'Orquestra La Cubana.

ABDALÀ – músic de l'Orquestra La Cubana.

FORNIT – productor artístic caçatalents.

HOME – Montserrat Cavallet, ciutadà barceloní amb moltes plomes.

DRAC – Raimon Serrat, animador sociocultural de La Cova del Drac.

MÚSICS – sonadors d'instruments a La Cova del Drac.

PÚBLIC – típics individus que assisteixen sovint als concerts.

1) DE COM ABANDONA EL NÍNIXOL FAMILIAR

En Guillem i la Reina Mare Hada d'Efak són al riu Muni, on ella li intenta ensenyar l'ancestral art de pescar amb les mans.

REINA: No! No, no, no, no, no! Lentament. T'hi has d'acostar molt lentament. Si veuen que et mous se n'aniran.

GUILLEM: Mare, jo no vull ser pescador. No em surt...

REINA: Ho has de saber fer. Tots els reis de Guinea han sabut pescar amb les mans. És un art ancestral que s'ha transmès de generació en generació. Tu no pots ser menys que el teu pare, que era un banastre... ai, no m'hi facis pensar que em fa estar malalta.

GUILLEM: Però, mare, jo no t'he dit res.

REINA: Que no, que no insisteixis, no faig comptes explicar-te per què se'n va anar de casa.

GUILLEM: Si ja m'ho has exp...

REINA: Que no, que no vull dir-t'ho, ets massa petit per saber que se'n va anar amb la Reina de la tribu de l'altra banda del riu Muni. Ai, no puc parlar-ne sense plorar. Aquella, aquella... aquella lloca no tenia res que no tingui jo.

(Passa, per darrera d'ells, la Reina de la tribu de davant, amb un estol d'homes enganxats que li criden: guapa, preciosa, codonyat, Reina meva, ...)

GUILLEM: No, idò no tots pensen el mateix que tu.

REINA: Pesca t'he dit!

GUILLEM: És especialista en canviar de tema.

REINA: Fins que no pesquis no ens n'anirem a ca nostra i no podràs jugar a escopir esclaus o a fer perseguir gallines al mestre.

GUILLEM: Mare, és que a mi no m'agrada jugar a això.

REINA: Ja ho sé, no m'ho recordis, però és que no puc entendre com una reina com jo pot tenir un fill com tu, que no li agrada jugar a maltractar esclaus i s'estima més escriure poesies i tocar la closca de tortuga marina.

GUILLEM: És que té un so molt precís la closca de tortuga marina.

REINA: Ai, petit meu, m'has sortit més moix que lleó.

GUILLEM: Ara, mira mare, aquest l'agafaré.

REINA: No és capaç de trobar aigua en el riu...

GUILLEM: El tenc, mira, el tenc!

(De sobte arriba una comitiva militar amb Abdourahamane al capdavant.)

ABDOURAHAMANE: Apreciadíssim i il·lustríssim Príncep Guillem de Guinea, tan estimat per tothom. El vostre encant ens honora i delecta.

GUILLEM: Ai, com m'embafes, Abdo.

ABDOURAHAMANE: Benvolgudíssima i estimadíssima Majestat la Reina Mare Hada d'Efak, tan apreciada per tots. Els seus encants de fada ens encisen i la seva incomparable bellesa, avui, llueix per tota la Selva i ens enterboleix la vista.

REINA: Oh, quin home més agradós.

ABDOURAHAMANE: Hem vingut a cercar-los per anar cap a Palau per a fer les maletes.

GUILLEM: Quines maletes? Què diu, mare, de maletes?

REINA: Ah, sí fillet, no havia pensat a dir-t'ho, és que saps què he estat d'ocupada darrerament, tot el dia de rebaixes, per amunt i per avall, i sopars diplomàtics, i reunions amb ministres i ara una volta amb canoa, i ara una partida de dames i no, no, no hi havia pensat.

ABDOURAHAMANE: Apreciadíssim i il·lustríssim Príncep Guillem de Guinea, tan estimat per tothom...

GUILLEM: Al gra, Abdo! Què passa?

ABDOURAHAMANE: La seva mare ha decidit...

REINA: *(a l'orella d'Abdourahamane)* Digues que has estat tu, punyeta.

ABDOURAHAMANE: Jo, jo, he decidit enviar-lo a un país molt llunyà a aprendre idiomes, formar-se i conèixer món.

GUILLEM: Però jo no me'n vull anar enlloc, mare.

REINA: Sí, Guillemet, sí, ja ho sé, però has de partir. Jo tinc moltes de feines per aquí i a veure si així aprendràs qualque cosa de bo, i tornaràs una mica home, que ja comença a ser hora.

GUILLEM: No, mare, jo no vull. A mi m'agrada molt estar aquí.

REINA: Sí, sí, sí, sí, sí. He dit que sí, i no se'n parli més. El teu avió surt d'aquí una hora. Abdourahamane, hem de fer via, no pot perdre el vol.

*Fotografia de portada: Cartell del muntatge realitzat per Corcada Teatre.